

PLEITNOTITIES

inzake

dhr. A.B. Hofstede & dhr. H. Baybaşin

contra

**De Staat der Nederlanden
(namens deze het Ministerie van Veiligheid en Justitie)
(namens deze het College van Procureurs-Generaal)
(namens deze het Openbaar Ministerie)**

betreffende

hoorzitting d.d. 28.01.2014 o.g.v. artikel 7:2 Awb; n.a.v. het
bezwaarschrift d.d. 04.11.2013 tegen de weigering van de afgifte bewijsstukken; inzake het
WOB verzoek d.d. 09.09.2013 inzake de arrestatie van Baybaşin op 24-12-1995.

inclusief

bezwaar d.d. 24.01.2014 ex artikel 6:3 Awb tegen de eenzijdig opgelegde beperkingen.

zaaknummers

PaG/NJZ/45187 dd. 23.01.2014
PaG/BJZ/45099 dd. 08.01.2014
9999-1632-12 dd. 29.10.2013

ambtelijke hoorcommissie

mr. H. Vreugdenhil, plv. hoofd Bestuurlijke en Juridische Zaken (voorzitter)
mr. C. Nortier, senior medewerker Bestuurlijke en Juridische Zaken
mr. B. Rademacher, medewerker Bestuurlijke en Juridische Zaken

locatie en datum

Rechtbank Den Haag
Hoorzitting
28 januari 2014 te 11.00 uur

INHOUDSOPGAVE

pagina

1. <u>Preliminare opmerkingen</u>	
1.1. Indirect afgedwongen opheffing van mijn recht op privacy	3
1.2. Afwezigheid van adequate rechtsbijstand	4
1.3. De constructie van bezwaar maken bij het beslissende orgaan	4
2. <u>De gevolgde procedures betreffende het onderhavige WOB verzoek</u>	
2.1. Het WOB-verzoek	4
2.2. De bezwaarprocedure tegen de afwijzing van de WOB	4
2.3. De herzieningsprocedure tegen de beperkingen van de hoorzitting	5
3. <u>Het juridisch kader</u>	
3.1. Mensenrechten	5
3.1.1. Detentie	5
3.1.2. Openbaarheid	5
3.2. Bestuursrecht	5
3.2.1. WOB	5
3.2.2. Awb	5
3.3. Strafrecht	5
3.3.1. Ontneming wederrechtelijk verkregen voordeel	5
3.3.2. Ambtsmisdrijven	5
4. <u>De betreffende overheidsdaden en besluiten waarover informatie wordt opgevraagd</u>	
4.1. De gebeurtenissen voor 24.12.1995	6
4.2. De gebeurtenissen op 24.12.1995	6
4.3. De gebeurtenissen en omstandigheden ten tijde van het incident	7
4.4. De ontwikkelingen na het incident op 24.12.1995	7
4.5. Indirecte omstandigheden die de rechtspositie hebben kunnen beïnvloeden	7
4.5.1. IRT-affaire	8
4.5.2. De kinderverkrachting affaire	8
4.5.3. Susurluk-incident	8
4.5.4. De Koerdische beweging	8
4.5.5. De Engelse klokkenluider	8
4.5.6. Pluk-ze-wetgeving	8
5. <u>Het belang van de openbaarheid van de in deze door justitie gevolgde procedure</u>	
5.1. Persoonlijk belang van verzoeker Hofstede	8
5.2. Persoonlijk belang van verzoeker/gedetineerde Baybasin	9
5.3. Belang der wet	9
5.4. Belang van recht	9
5.5. Belang van democratie	9
6. <u>Conclusie</u>	9

1. Preliminair opmerkingen

1.1. Indirect afgedwongen opheffing van mijn recht op privacy

Binnen ons democratische bestel zijn de partijen van de Trias Politica verantwoording verschuldigd aan het volk. Deze overheidspartijen hebben namelijk verregaande bevoegdheden gekregen, inclusief het geweldsmonopolie. Er moet dan ook gecontroleerd kunnen worden of zij geen misbruik maken van die door ons toegekende bevoegdheden. Misbruik zou immers het principe van de democratie ontwrichten. Misbruikende personen of partijen zouden in dat geval zelfs als staatsvijanden moeten worden beschouwd.

Het onderliggende verzoek krachtens de Wet Openbaarheid Bestuur heeft ten doel informatie te geven over de wijze waarop ons bestuur haar procedures toepast en haar beslissingen neemt. De WOB is daarbij een instrument om deze besluitvorming te kunnen controleren. De overheid, in haar functie als uitvoerder van het door het volk toegekende mandaat, treedt daarbij op in functie en niet als een persoon. Vanuit die functie heeft de overheid geen recht op privacy. De overheid hecht er echter wel waarde aan dat zij haar taak ongestoord kan uitoefenen, en legt zelfs zware sancties op bij belemmering daarvan, zoals we tijdens de jaarwisseling nog konden zien.

Het omgekeerde heeft dan ook te gelden. Wanneer er sprake zou zijn van persoonlijke belangen van overheidsfunctionarissen die strijdig zijn met de functie en hen belemmeren in de uitoefening, en vanuit de gedachte dat het vlees zwak is alsook vanuit historisch perspectief, is dat een realistische presumptie, vereist dat de overheid ook via een *zero-tolerance* beleid optreedt tegen mogelijke rotte appels binnen haar eigen gelederen. Vandaar ook dat openbaarheid van besluitvorming essentieel is, opdat de zuiverheid van beslissingen en beschikkingen controleerbaar zijn, zodat de mogelijk aanwezige rotte appels niet onze democratie kunnen aantasten.

Hoe anders is het met de persoonlijke levenssfeer van de niet in functie zijnde controleur. Het Parket-Generaal heeft dan ook terecht opgemerkt dat het Algemeen Belang van openbaarmaking geen persoonlijk belang vergt. Dat gaat echter alleen op zolang het bestuursorgaan vrijwillig mee werkt aan de openbaarmaking, zoals de WOB ook bedoeld is.

Maar het komt nogal eens voor dat een bestuursorgaan zich schuldig lijkt te maken aan *détournement de pouvoir*, door haar bevoegdheid anders te gebruiken dan deze bedoeld is, bijvoorbeeld door de openbaarheid te (ver)hinderen. Door obstakels te plaatsen wordt niet alleen de rechtszekerheid aangetast, maar in dit geval ook de persoonlijke levenssfeer van verzoekers. Omdat de overheid geen openbaarheid wil verstrekken (hoewel ze daartoe verplicht is) worden wij gedwongen openbaarheid te geven, hoewel we daar in eerste instantie niet toe verplicht zijn. Maar wel in tweede instantie. De procedure kan immers alleen worden voortgezet door afstand te doen van het recht op bescherming van onze persoonlijke levenssfeer. Ik vind dat een onbehoorlijke overheidshandeling. We hadden hier namelijk helemaal niet hoeven te staan als het OM het alleszins redelijk gevraagde gewoon had overhandigd.

1.2. Afwezigheid van adequate rechtsbijstand

De *equality of arms* en *fair trial* impliceren dat ik recht heb op juridische bijstand teneinde mijn belangen optimaal te kunnen behartigen en me te beschermen tegen juridische valkuilen en risico's. Sinds 9 oktober 2012 ontbeer ik deze hulp echter. Inmiddels al 16 maanden lang heb ik geen enkele rechtsondersteuning. Daartoe loopt er een procedure tegen de Deken van de Haagse Orde bij het Hof van Discipline en inmiddels ook bij de Deken van de Bossche Orde, waarop ondanks de urgentie nog steeds niet door het Hof is beslist. Ik behoud me dan ook alle rechten en wesen voor totdat mij van overheidswege adequate rechtsbijstand is verleend.

1.3. De constructie van bezwaar maken bij het beslissende orgaan

Het in eerste instantie bezwaar maken bij het bestuursorgaan veronderstelt dat de genomen beslissing opnieuw wordt beoordeeld door andere personen binnen dat orgaan die niet bij de oorspronkelijke beslissing betrokken waren en geacht worden onafhankelijk te zijn. Een aardige theoretische veronderstelling, die in de praktijk toch nogal eens moeilijk toepasbaar lijkt. Er zijn namelijk geen duidelijk afgebakende garanties waaraan die onafhankelijkheid extern is te controleren. En dat klemt natuurlijk extra als niet alleen de beslissing van het bestuursorgaan ter discussie wordt gesteld, maar mogelijk zelfs de integriteit van de beslissers.

Wederom is de presumptie van onkreukbaarheid aardig op papier, maar in het bijzondere geval dat het opsporings- en handhavingsorgaan *zelf* ter discussie staat is onafhankelijkheid op voorhand niet zondermeer aannemelijk. Ook daarom is externe controle, zoals een WOB-verzoek of openbaarheid, essentieel voor het waarborgen van onze democratische principes. Wanneer immers het vervolgingsorgaan zelf ter discussie staat is er enkel de openbaarheid nog als het laatste mechanisme wat een democratie heeft indien het niet kan terugvallen op het daartoe bestemde orgaan dat een Openbaar Ministerie heeft maar in zulke gevallen meer lijkt te functioneren als een Besloten Ministerie.

2. De gevolgde procedures betreffende het onderhavige WOB verzoek

2.1. Het WOB-verzoek

Op 09.09.2013 is er een verzoek ingediend strekkende tot afgifte van het uitgevaardigde I.A.B. met de daarbij behorende gevolgde procedures, besluiten, instructies, betrokken personen en instanties, gehanteerde vertalingen, et cetera die geleid hebben tot de arrestatie van de heer Baybaşin op 24-12-1995. Na een aanvankelijk verzoek tot uitstel heeft het OM op 29 oktober het verzoek afgewezen.

2.2. De bezwaarprocedure tegen de afwijzing van de WOB

Na intern beraad is op 28.11.2013 een bezwaarprocedure gestart strekkende tot het *alsnog* beschikbaar stellen van de gevraagde documenten en beleidsstukken. Daarop heeft het College het verzoek tot een hoorzitting gehonoreerd, echter onder onredelijk streng beperkende voorwaarden.

2.3. De herzieningsprocedure tegen de beperkingen van de hoorzitting

Op 11.01.2014 is onze deelname bevestigd alsmede bezwaar gemaakt tegen de beperkingen, die naar de mening van verzoekers strijdig zijn met het de wet en het te dienen doel van de hoorzitting. Op dit herzieningsverzoek is niet tijdig een beschikking afgegeven. Dit heeft geleid tot een onevenredige benadeling van verzoekende partijen.

3. Het juridisch kader

3.1. Mensenrechten

3.1.1. Detentie

Artikel 5 van het EVRM bepaalt dat niemand zijn vrijheid mag worden ontnomen, behalve in gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure. Lid 1-c geeft als een voorwaarde dat de arrestatie *rechtmatig* dient te zijn en dat er sprake moet zijn van een redelijke verdenking.

3.1.2. Openbaarheid

Artikel 6 van het EVRM bepaalt dat voor het vaststellen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging een ieder recht heeft op een eerlijke en *openbare* behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld.

3.2. Bestuursrecht

3.2.1. Wet Openbaarheid Bestuur

De toepassing van deze bepalingen staan hier ter discussie, waarbij met name artikel 8 (het geven van informatie) en artikel 9 (de openbaarheid daarvan) aan de orde zijn. De beperkingen van artikel 10 zijn niet van toepassing, omdat de verzoekers (enkel voor dit geval en dit doel) afstand hebben gedaan van hun recht op privacy.

3.2.2. Algemene Wet Bestuursrecht

Hieruit zijn met name hoofdstuk 3 (algemene bepalingen over besluiten) die o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur regelen en hoofdstuk 6 (algemene bepalingen over bezwaar en beroep) van belang.

3.3. Strafrecht

3.3.1. Ontneming wederrechtelijk verkregen voordeel

Art. 36e WvSr: Op vordering van het openbaar ministerie kan bij een afzonderlijke rechterlijke beslissing aan degene die is veroordeeld wegens een strafbaar feit de verplichting worden opgelegd tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.

3.3.2. Titel XXVIII Ambtsmisdrijven

Art. 355 jegens hoofden van ministeriële departementen die opzettelijk nalaten uitvoering te geven aan de bepalingen van de Grondwet of deze bepalingen schenden.

4. De betreffende overheidsdaden en besluiten waarover informatie wordt opgevraagd

4.1. De gebeurtenissen voor 24.12.1995

Eind jaren '80 werkte Baybaşin voor de Turkse overheid als een ÖHD-agent. In 1988 werd hij via een "spionnenuitruil" met Engeland teruggehaald naar Turkije. Maar er werd van hem gevraagd zich tegen het Koerdische volk in te zetten. Daarmee ging hij niet akkoord, en vervolgens werd hij een staatsvijand van Turkije, met alle risico's van dien. Dit is ook onderkend door de Nederlandse Hoge Raad die om die reden een uitlevering (door datzelfde Ministerie van Justitie) heeft tegengehouden. In 1992 is hij, na de verwoesting van zijn bedrijf, eerst naar Zuid-Afrika gevlucht. In 1995 is hij door de Engelse overheid gevraagd naar de UK te komen, met toestemming van Michael Howard, home secretary en Tony McNulty, immigration minister. Baybaşin was namelijk een zeer welkome inlichtingenbron over de internationale drugshandel en de betrokkenheid van overheden daarbij.

In die zelfde periode eind jaren '80 speelde de zaak Klaas Bruinsma. In dat verband is ook Mabel van Amsberg/ Wisse-Smit/Los genoemd die aanwezig zou zijn geweest in de omgeving van en zelfs op de boot van Bruinsma. In 1992 begint de IRT met de operatie Delta en wordt er door de Nederlandse Justitie een afluisterpost in Istanbul opgericht. Daarin zou Hugo Hillenaar, thans HOvJ te Breda, een actieve rol hebben gespeeld. En dat is natuurlijk een saillant detail nu uitgerekend zijn arrondissement dit WOB-verzoek tegenwerkt. In '94 stelde de Commissie Wieringa onderzoek in naar de IRT-affaire. In diezelfde periode liep ook het HIK-onderzoek in Rotterdam.

Behalve het *de Boot van Bruinsma* incident waren er begin '92 ook twee incidenten met Turkse boten en vermeende drugstransporten. Het gaat daarbij om de *Kismetin* en *Lucky-S*, waarbij overigens geen drugs zijn gevonden. Nejat Daş en Sevet Cubuk zijn daarvoor veroordeeld tot nog geen twee jaar gevangenisstraf. Baybaşin is nimmer op die boten geweest, of aangeklaagd, laat staan vervolgd voor enige betrokkenheid. Toch zou dit enkele jaren later de grondslag zijn geweest voor zijn arrestatie. En dat is vreemd.

4.2. De gebeurtenissen en omstandigheden ten tijde van het incident

Baybaşin ging vlak voor Kerst naar Brussel vanwege zijn deelname aan de oprichting van het Koerdisch Parlement in Ballingschap. Hij passeerde dus de strenge Engelse douane controle, hij kon zich inschrijven in een hotel in Brussel, en dat alles zonder enige arrestatie. Voor die bespreking was er een afspraak gemaakt met een Turk die in Amsterdam verbleef. Deze zou op 23.12.1995 zijn uitgenodigd door de Turkse Ambassade in Den Haag, waarna hij de volgende dag aan Baybaşin vroeg om voor de bespreking naar Amsterdam te komen. Het heeft daarmee wat weg van het Judas verhaal.

Vervoer werd geregeld en Baybaşin liet zijn eigen auto bij het hotel staan. Vanaf het vertrek uit Brussel werd hij gevolgd door motorrijders en aangekomen bij Hazeldonk/Breda, net over de grens, werd hij gearresteerd. Dit zou zijn om reden van een I.A.B. dat de week daarvoor zou zijn uitgevaardigd en verspreid zou zijn door Interpol. Het is opmerkelijk dat, ondanks dat (vermeende) I.A.B. de grens bij Engeland (met een strikte controle) gepasseerd kon worden, en dat in Nederland –op zondag en de dag voor Kerst- er wel een strikte

controle gericht op één persoon plaats vond. Het is ook opmerkelijk dat van deze arrestatie van “Europa’s grootste drugs lord” helemaal niets is terug te vinden in de media van die dag. Nog meer opmerkelijk is het dat destijds minister Sorgdrager onder vuur van Frankrijk lag vanwege het gemak waarmee drugskoeriers de Nederlandse grens konden passeren, en dat desondanks deze bijzondere “vangst” niet is gebruikt voor publiciteit. Net als ook nu alle publiciteit angstvallig wordt vermeden.

4.3. De ontwikkelingen na het incident op 24.12.1995

Na deze arrestatie heeft Baybaşin een jaar vast gezeten, zonder dat daarvoor naar het thans laat aanzien een geldige rechtsgrond heeft bestaan. Baybaşin is ook verder niet vervolgd of veroordeeld. Na een jaar werd hij op straat gekieperd en was de hele focus enkel gericht op uitlevering aan Turkije en zijn (beschermende) asielaanvraag.

Direct daarna speelden er nog een aantal zaken die hiermee gerelateerd zijn. Het Susurluk incident in 1996, wat bevestigde wat Baybaşin stelde, namelijk dat er sprake was van betrokkenheid van de Turkse overheid bij illegale praktijken. De Turkse premier moest toen aftreden en ook Turkse agenten, betrokken bij de tap-procedures van de Nederlandse overheid zijn vervolgd en veroordeeld. Het is dan ook terecht om te veronderstellen dat Nederland, althans enkele van zijn justitiële medewerkers, op zijn minst contacten en samenwerking hebben gehad met, waar het naar uitziet, een criminele organisatie.

Ook kwam daarna in '97 het rapport van Van Traa uit over de IRT-affaire. Diezelfde Maarten van Traa die vervolgens ook onderzoek doet naar de Rolodex-affaire in Amsterdam, maar daarbij vroegtijdig en onverwachts komt te overlijden. De IRT-affaire heeft tot een parlementair onderzoek geleid met fraaie beloftes, maar het heeft er alle schijn van dat de Tweede Kamer blij is gemaakt met een dooie mus. En de Rolodex-affaire is (ook) in de doofpot verdwenen.

De tweede arrestatie van Baybaşin in 1998 is een verhaal apart, waarvoor er al drie jaar een herzieningsverzoek loopt bij de Hoge Raad, maar dat ook alle kenmerken heeft van actieve sabotage. Voor mij is het in ieder geval onbegrijpelijk dat de AG Aben vier (4!) jaar nodig heeft voor een onderzoek wat hem reeds op een presenteerblaadje is aangereikt.

4.4. Indirecte omstandigheden die de rechtspositie hebben kunnen beïnvloeden

Er lijken dan ook heel andere redenen ten grondslag te liggen aan zijn arrestatie dan verteld wordt. De Turkse Boten-affaire, welke wordt opgegeven als reden, kan het niet zijn. Dit was immers in 1994 al afgesloten en Baybaşin is daarvoor nimmer voor de rechter gebracht. Maar er zijn wel een aantal affaires te noemen die destijds ook speelden en mogelijk een rol hebben gehad of van invloed zijn geweest bij de motivatie om Baybaşin te arresteren:

4.4.1. IRT-affaire:

Hugo Hillenaar was daarin betrokken en hij moet weet hebben gehad van de Baybaşin problematiek. Het is dan ook opmerkelijk dat uitgerekend zijn arrondissement het gevraagde I.A.B. met bijbehorende documenten “kwijt” is geraakt.

4.4.2. De kinderverkrachting affaire :

Joris Demmink is afgelopen week als verdachte aangemerkt in een zedenzaak die uitgerekend in deze periode speelde, en waarbij hij als SG actief participeerde in besprekingen met de Turkse overheid, waaronder “het Koerdische probleem”.

4.4.3.Susurluk-incident

Het reeds genoemde Turkse incident waaruit, net als bij de Nederlandse IRT-affaire, bleek dat het juist de overheid was die zich actief en ongeremd n ongecontroleerd bezig hield met (illegale) drugshandel.

4.4.4.De Koerdische beweging

De oprichting van een Turkse-eenheid-bedreigende Koerdisch Parlement in Ballingshap, wat uiteraard niet paste bij de nationalistische houding van de Turkse overheid destijds.

4.4.5.De Engelse klokkenluider

In de grootschalige Europese drugshandel was de klokkenluidersfunctie van Baybaşın natuurlijk ongewenst. Ook als de diverse overheden niet direct betrokken zouden zijn geweest, dan nog kunnen (financiële) belangen van de drugshandelaren er toe geleid hebben dat mogelijke elementen binnen de overheden bewerkt zijn om hun medewerking te verlenen aan de uitschakeling van klokkenluider Baybaşın. Er zijn dan ook moordaanslagen gepleegd, en de levenslange opsluiting en (media)isolatie heeft daarbij ook zeker geholpen.

4.4.6.Pluk-ze-wetgeving

Er bestaat nog het probleem van de “ontneming” wederrechtelijk voordeel. Naar ik begrijp moet dit om een dusdanig aanzienlijk bedrag zijn gegaan dat deze door de Algemene Rekenkamer heel eenvoudig moet zijn terug te vinden in de Staatsbalans. Daarvan lijkt echter geen sprake te zijn. Maar wat het nog zorgwekkender maakt is dat, als de arrestatie in 1995 onrechtmatig blijkt, de Nederlandse overheid - of beter de individuen die onrechtmatig gehandeld hebben - met een schadevergoedingsregeling worden opgezadeld. En dat kan nog gecompliceerder worden wanneer de ontneming zou zijn gedaan door een andere Staat dan de aansprakelijke Staat zelf. Dat is uit der aard een zeer sterk motief om niet te willen overgaan tot duidelijkheid verschaffing die de onrechtmatigheid kan aantonen.

5. Het belang van de openbaarheid van de in deze door justitie gevolgde procedure

5.1. Persoonlijk belang van verzoeker Hofstede

Ik ben geconfronteerd met en slachtoffer van ernstige onregelmatigheden binnen de relatie Nederland en Turkije. Dusdanig dat ik al anderhalf jaar geen advocaat meer kan krijgen, en daardoor van rechtswege mijn gerechtvaardigde belangen niet kan verwezenlijken. Ik heb bewijzen van juridische onregelmatigheden en onwettigheden op hoog niveau. Om dit in detail te bespreken heb ik minimaal drie uur nodig, en dit leidt te ver af van het belang van deze zaak. Verder is er morgen nog een hoorzitting waarbij ditmaal niet het Ministerie van Justitie, maar het Ministerie van Buitenlandse Zaken, in het bijzonder de Nederlandse Ambassadeur te Turkije, de gedaagde is. Ook mede in het belang van die zaak en diplomatieke acties die thans op de achtergrond spelen, kies ik er voor in dit stadium hierover niet verder uit te wijden, anders dan dat er een groot belang speelt.

5.2. Persoonlijk belang van de gedetineerde Baybaşın

Het persoonlijke belang van Baybaşın is evident. Afgezien van het feit dat hij o.b.v. een fair-trial recht heeft over de grondslag van zijn arrestatie, is ook hij degene geweest die (mogelijk wederrechtelijk) van zijn vrijheid en zijn bezittingen is beroofd. Hij heeft niet alleen een belang maar zelfs het volste recht op duidelijkheid en onderbouwing met bewijzen.

5.3. Belang der wet

In analogie van artikel 78 lid 1 Wet op de rechterlijke organisatie bestaat de mogelijkheid om tot een nieuwe beoordeling te komen indien het Algemeen Belang, bijvoorbeeld voor de vorming van nieuw recht, dit vereist. Met name op het gebied van Internationaal Recht zijn er vele hiaten en tegenstrijdigheden die een (her)beoordeling kunnen rechtvaardigen.

5.4. Belang van recht

Ook kan er sprake zijn van evident onrecht. Tot op heden is niet gebleken dat de eerste arrestatie en daaruit volgende detineringsrechtmatig was. Maar nu de in vrijheidsstelling heeft plaats gevonden is er voor Baybaşın geen direct rechtsbelang, anders dan civiel, om dit aan te vechten. Ook daarvoor zal overhandiging van het (gebrek aan) bewijs een vereiste zijn.

5.5. Belang van democratie

Vanuit het Algemeen Belang, wat de WOB veronderstelt, is de democratische controle toch wel de meest belangrijke reden om het verzoek te honoreren. Zeker als blijkt dat de mogelijke verdenking, die door het ontbreken van bewijs en de in deze procedure ervaren tegenwerking wordt aangewakkerd, een aannemelijke grondslag kan hebben dan heeft Nederland er direct belang bij dat het gezuiverd word van elementen, al dan niet in georganiseerde samenwerking, die onze democratie bedreigen. Het is juist de plicht van het Openbaar Ministerie daarin een actieve rol te spelen en het past haar niet een dergelijk onderzoek tegen te werken.

6. Conclusie

In conclusie dienen de gevraagde documenten en bewijsstukken beschikbaar te worden gesteld voor externe controle. Zowel slachtoffer Baybaşın als het Algemeen Belang hebben daar recht op. De noodzaak en de rechtsgrondslag zijn voldoende aangetoond. Op basis van de gezamenlijke vermoedens zal een positieve beschikking dan ook niet alleen het "niet willen" doch ook het eventuele "niet kunnen" moeten motiveren en onderbouwen.